

„O carte bună – ce bun prieten!
Și tu te lauzi că i-ai descoperit
cusururile. Nenorocitele!”

- Al. Vlahuță

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX
Numărul 475
5 - 11 august 2020

În lanul de neghină al secăturilor nevegheate...

Cezar Adonis
Mihalache

Cultura e oricum tratată astăzi din postura unei disonanțe rușinos-liberale... Ce mai contează dară o cacofonie de limbă necitită și, pară-se, tot mai adânc cufundată în consumatorism? Și de ce să mai investești în cultură când ai atâtea alte locuri numai bune de transformat? De ce să te mai chinui să

traficului de inteligență, ci în otrepe ale propriei nepăsări...

Și atunci, pe cine mai surprinde faptul că, într-o țară în care doar genunchii de broască ai pseudointelectualilor mai scârțâie a „creație”, cultura este împinsă în tonomatele cu mărunțișuri? Și cine se va mai mira în clipa în care, în țara în care oricum nu se citea mai nimic, chiar nu se va mai citi, iar cei ce vor încerca să se ridice din

bani a oportuniștilor, pigmeilor, impostorilor... Inclusiv a acelor „intelectualii” cu pretenții (t)rasate, cu titluri onorifice ridicole, cu diplome în sponci și spori de autoelogiere, semnate în reciprocități de cartoane plastificate...

Impunerea unui tarif pentru accesul la sălile de lectură ale Bibliotecii Naționale reprezintă doar o altă „ultimă picătură”... Dar care se prelinge în aceeași țară în care analfabetismul

funcțional a atins cote exponențiale, și în care, a cere bani pentru accesul la ei de către organismecitit reprezintă o crimă la le internaționale (de exemplu,OMS – Organizația care vremurile au impus Mondială a Sănătății) și regândiri ale formelor de educație,

printr-un învățământ online care va cere, sau ar trebui să o facă, resurse din afara posibilităților elevilor (oricum închiși în sarcofagul online-ului devenit offline-ul manifestării personalității lor), și în care, să ceri o taxă de citit, înseamnă să smulgi din rădăcini spicele înainte

de a avea măcar certitudinea răsării lor. Înseamnă să omori cultura prin ferecarea celei existente și să îngropi șansele de izvorâre ale celor viitoare, ce s-ar fi putut naște din mințile celor ce (încă) mai cresc acum. Și care au în ei speranța noastră de a ne face mai liberi prin lumina pe care o pot revărsa.

O instituție publică ne cere bani pentru a ne fi mai bine... Pentru a ne oferi servicii mai bune... Probabil servicii de cafea și ceșcuțe din sticlă la dozatoare... Căci nu despre servicii culturale este vorba...

Or, și de ar fi așa, „bani pentru servicii culturale mai bune”, ce drept are Biblioteca Națională a României să impună taxe pe operele, pe munca altora?... Pentru că „serviciile” bibliotecii au la bază o marfă asigurată de scriitori, din sărăcia lor, din răbdarea lor, din înfometarea pe care poate și-au impus-o pentru a putea edita un volum, cărțile existând în biblioteci doar pentru că există ei, scriitorii... Nu un grup de scârbavnici pârčalabi cu impresii de manageri culturali.

Or, și de ar fi așa, „bani pentru servicii culturale mai bune”, ce drept are Biblioteca Națională a României să impună taxe pe operele, pe munca altora?... Pentru că „serviciile” bibliotecii au la bază o marfă asigurată de scriitori, din sărăcia lor, din răbdarea lor, din înfometarea pe care poate și-au impus-o pentru a putea edita un volum, cărțile existând în biblioteci doar pentru că există ei, scriitorii... Nu un grup de scârbavnici pârčalabi cu impresii de manageri culturali.

Nimic... natural!...

George
Petrovai

Existența coronavirusului este, din păcate, indiscutabilă și – cu excepția teribilistilor, respectiv a neîncrezătorilor sau negaționiștilor încă neafecțați – cam toți pământeni sunt conștienți de riscul infectării cu perfidul vrăjmaș și de groaznicele suferințe pe care le produce după înucuibarea sa în corpul uman.

Prin urmare, problema fundamentală a acestei pandemii nu constă în dovedirea ei de către organismecitit reprezintă o crimă la le internaționale (de exemplu,OMS – Organizația care vremurile au impus Mondială a Sănătății) și regândiri ale formelor de educație, printr-un învățământ online care va cere, sau ar trebui să o facă, resurse din afara posibilităților elevilor (oricum închiși în sarcofagul online-ului devenit offline-ul manifestării personalității lor), și în care, să ceri o taxă de citit, înseamnă să smulgi din rădăcini spicele înainte de a avea măcar certitudinea răsării lor. Înseamnă să omori cultura prin ferecarea celei existente și să îngropi șansele de izvorâre ale celor viitoare, ce s-ar fi putut naște din mințile celor ce (încă) mai cresc acum. Și care au în ei speranța noastră de a ne face mai liberi prin lumina pe care o pot revărsa.

1) Faza prevenirii prin acte normative (la noi, de pildă, starea de urgență, starea de alertă, recenta lege a carantinării) și prin stresantele mesaje guvernamentale din mass-media cu purtatul măștii, spălătul des pe mâini, evitarea aglomerațiilor și păstrarea distanței sociale;

2) Faza tratării infecției (conștient sau inconștient de consecințe), care – cel puțin în România – se derulează exasperant de anevoie și, de regulă, în dauna bolnavilor de cancer, diabet, boli cardiovasculare etc.

Desigur, năstrușnicul Departament pentru Situații de Urgență (DPS), condus de controversatul medic și secretar de stat Raed Arafat, are mare grijă să ne înspăimânte zilnic (cică doar așa ne conștientizează!) cu sporul infectațiilor, vindecațiilor și decedațiilor de coronavirus la nivel planetar și național, ba chiar județean, dar niciuna din aceste statistici oficiale (cu certitudine măsluite în scop politico-financiar, precum crâncena „bătălie” dusă pentru smulgerea de bani europeni sau scandaloasele afaceri cu măștile, și nici măcar din greșeală confirmate de surse neoficiale) nu suflă niciun cuvânt despre îngrijorătoare creștere a numărului răpușilor, în toată această perioadă pandemică, fie din cauza faptului că neinfestații pur și simplu nu

puteau să intre în multe spitale din țară (cică astea, prin ordinul ministrului Sănătății, erau/sunt pregătite pentru primirea virusaților!), fie că, atunci când „tradiționali” bolnavi izbuteau să pătrundă în incinta spitalelor-redute, unii dintre ei mureau cu zile în disperata încercare de a intra în posesia atotputernicului test coronavirus, chit că aceste teste sunt needificatoare atât în ceea ce privește precizia lor (cazul testelor rapide, cu o precizie sub 50%), cât și durabilitatea. Da, căci cinci sau zece minute după primirea testului negativ, poți să fii infectat de cineva, care habar nu are că este purtătorul buclucașului și enigmaticului virus...

Păi, o să-mi răspundă un biet naiv sau un arogant spălat pe creier de propaganda oficială, tocmai de aceea suntem siliți prin acte normative și prin teama de amenzi să purtăm botniță în spațiile economico-sociale închise. Numai că respectiva botniță (chiar cu mai multe straturi, utilizată fără cusur și des spălată ori schimbată), are nevolnicul rol al frecției la un picior de lemn, atâta vreme cât spațiile dintre firele țesăturii sunt, în cel mai fericit caz, de ordinul micronilor (a milioana parte dintr-un metru), pe când nanometricul virus este de o mie de ori mai mic.

Lată de ce taina (după unii științifică, după alții conspiraționistă) în care continuă să fie învăluit coronavirusul, l-a determinat pe eminentul profesor Vladimir Beliş să opineze într-un interviu televizat că mult discutatul Covid-19 nu este natural, totodată să-și exprime nedumerirea că s-au făcut atât de puține autopsii pe cadavre pentru cunoașterea cu precizie a organelor afectate, iar pe jurnalistul Ion Cristoiu l-a îndreptățit să afirme că, aidoma ca la Decembrie-dă (dar acum la scară planetară), perioada pandemică reprezintă o uriașă și nerușinată manipulare a pământenilor și că la noi, pandemia este cu sârg întrebuintată de „liberalii” iohanniano-orbanieni întru amânarea datei alegerilor.

susții o sinecură doar cu bani de la buget?... Și dacă tot avem o secetă culturală, dar nu din lipsă de creație, de ce să nu rotești „culturile”, semănând acele semințe ce pot aduce altfel de roade?!...

Cultura poate naște idei... Libere. Poate încrusta semne de întrebare, poate impune dreptul la exprimare și eliberare, la (re)dobândirea demnității și a mândriei naționale. Căci, doar instruit, un neam poate fi liber. Altminteri, va rămâne un popor ținut în lesă, cu masca la gură și cu ochelari de cal într-un „urbi et orbi” tot mai meschin...

E adevărat, de la răsfoirea paginilor nu se fac bătăturile... Și nici de la strânsoarea stilourilor nu rămân urme, dar mințile celor ce se vor liberi pot sângera idei... Și pot refula prin covârșitoare foiletoane ale exprimării... Ale libertății și ale eliberării... Pot învinui printr-un „J'Accuse!” autohton care, până astăzi, nu a reușit să-și adune seva din sertarele literaturii postdecembriste... Și pentru a cărui inexistență plătim acum prețul, prostituția pseudoculturală transformându-ne, nu în victime ale

lanul, nu de secară, ci de secături cu pretenții intelectuale, vor trebui să plătească pentru impertinența de a fi altfel? De a citi și a mai fi citiți. De a avea ceva mai multă știință. De a emite judecăți de valoare, de a lăsa urme...

Și poate fi vorba tocmai de disonanța viitorului nostru cultural: Biblioteca Comercială a României. Acel viitor în care dreptul public al cititului gratuit să nu mai existe... Dar nu pentru că vom fi sărăcit atât de rău că va trebui să mergem cu lanternele la bibliotecă, pentru că nu despre bani este vorba aici, nici despre visul unora de a face „averi” de pe urma poftei de citit a altora (mai ales când, din scrisul efectiv, nici măcar un pahar cu apă nu-l mai poți umple în jumătatea lui de optimism), ci pentru a ne strivi sub talpa îndobitocirii ca proiect de țară... „Pas cu pas”... Căci, nu-i așa?!, românii trebuie să rămână doar cu „harul” de a-și strivi degetele de sape, săpăligi, lopeți și hârlețe... Și nu cu dreptul de a naște idei și curente revoluționare... Doar cu dreptul de a munci pentru a hrăni foamea de

Atrocitățile din temnițele bolșevice... (2)

George Petrovai

„Fenomenul Pitești”, tulburătoarea carte a lui Virgil Ierunca

d) Se subînțelege că nucleul acestei grozavii îl constituie modul său de derulare sau înfăptuire, tartorul întregului proces (din 6 decembrie 1949, data începerii, și până în august 1952, data încetării) fiind Eugen Țurcanu, cel care – afirmă autorul cu toată convingerea – „reprezenta, desigur, un caz specific de patologie mintală” și care numai într-un regim inuman își putea pune sadismul în slujba unei pretinse justiții, așa încât patologia individuală „să fie transformată în patologie colectivă, de partid și de stat”.

Pentru că cine naiba poate să înghită varianta oficială cu „Un grup de studenți arestați, agenți ai imperialismului american, mistici, habotnici și retrograzi s-au apucat să schingiuiască pe ceilalți colegi ai lor, pentru ca să compromită conducerea închisorilor și, prin ea, partidul” (variantea, relatată de Dumitru Bacu în cartea sa, i-a fost comunicată în iarna anului 1956, deci cu puțin timp înainte de punerea sa în libertate, de un director general din Ministerul de Interne, la care acesta – nefiind vorba de o anchetă, ci doar de o discuție – își permite să replice: „Inchisorile au un sistem de pază interioară foarte strict. Cum a fost posibil să se petreacă ororile de care pomeniți, fără ca Ministerul să intervină imediat?”), când este știut că Țurcanu avea încă de la închisoarea din Suceava „vreo zece studenți cu totul devotați lui și gata să treacă la acțiune” (Ierunca), grup care – „întărit” cu recrutările făcute la închisoarea de tranzit Jilava – i-a permis să înjghebeze O.D.C.C.

(Organizația Deținuților cu Convingeri Comuniste), că acesta dispărea de la Jilava mai multe zile, pretinzând că a fost la o anchetă suplimentară (de fapt, precizează autorul, fusese dus la Ministerul de Interne pentru întrevederi directe cu Nikolski), că la sfârșitul anului 1950 din nou lipsește de la Pitești o săptămână („e dus la București să discute cu Nikolski modalitățile operației”) și că întreaga conducere a închisorii piteștene (în primul rând directorul Alexandru Dumitrescu și locotenentul politic Ion Marina) „primise ordine stricte de la București”, iar gardienii erau instruiți cu atâta severitate, încât – împreună cu deținuții – aveau obligația să i se adreseze cu „domnule Țurcanu” și „dumneavoastră” și să-i execute de îndată ordinul de a-i aduce pe „banditul cutare”. De altminteri, Țurcanu nu numai că avea evidența întregii închisori (cunoștea cele mai refractare „elemente”), dar, dispunând de puteri

discreționare, reușise să-și alcătuiască mici echipe de reeducare, ce acționau în diferite celule, iar el mergea în inspecție, schingiuia (inclusiv pe reeducatorii insuficient de zeloși) și oicidea cu mâna lui (bunăoară așa ca pe Alexandru Bogdanovici, legionarul „pe care-l considera vinovat de arestarea sa și pe care s-a răzbunat însuși”).

Notă: Cruzimea lui Țurcanu se explică aproximativ prin hâda împerechere dintre luciferica sa inteligentă („un alt marchiz de Sade, cu o experiență infinit mai bogată, cum nu-i putea oferi decât un regim totalitar”, este de părere V. Ierunca) și dorința de afirmare prin toate mijloacele. Foarte bun student la Drept, E. Țurcanu caută, în faza de început, să-și astâmpere setea de putere cu ajutorul Legiunii, motiv pentru care se înscrie și activează în Frățiile de Cruce ale tineretului legionar în perioada 1940-1941. Însă, „neavând nicio vocație de a înfrunta persecuțiile” (Ierunca), el rupe orice legătură cu legionarii intrați în legalitate, pentru ca imediat după 23 august 1944 – să fie printre primii care se înscrie în partidul bolșevic, unde desfășoară o atare activitate de agitator și informator la Securitate (se pare că din pricina denunțurilor sale, studenții Titus Mocanu și Aurel Pintilie au fost obligați să părăsească Universitatea!), încât în anul 1948 devine membru în biroul de partid al județului Iași.

Dar strălucita carieră politică a lui Țurcanu (urma să fie trimis la Berna) se curmă brusc din pricina legionarilor, mai exact din indirecta vină a lui Bogdanovici, cel pe care ipochimenul îl cunoscuse în Frățiile de Cruce, care își continuă activitatea politică și în ilegalitate (pesemne din acest motiv nu-și luase nici măcar bacalaureatul) și care în anul 1945, în calitate de șef al Centrului studențesc Iași, își amintește de fostul „frate” de cruce. Așa că-i dă lui Țurcanu o întâlnire. Acesta se duce, îi spune lui Bogdanovici că a devenit comunist, că nu mai vrea să știe de trecut și că nu-i toarnă la Securitate cu condiția ca legionarii să nu-l mai pomenescă niciodată. Convenția este acceptată de Bogdanovici și apropiații lui, care știau de Țurcanu și trecutul său legionar. Toate merg bine până pe 15 mai 1948, dată la care sunt arestați toți legionarii din centrele studențești București, Cluj, Iași și Timișoara, și când un student din Centrul Iași, ne-mairezistând la tortură, mărturisește securiștilor că, la o întâlnire cu Bogdanovici prin anii 1945-1946, ar fi luat parte și Eugen Țurcanu. Suficient, punctează autorul, „ca acesta să fie arestat și închis la Suceava, pentru a fi implicat în procesul lotului Bogdanovici”. Însă Țurcanu nu era omul (mai exact neomul) care să uite și să ierte, așa că „Bogdanovici va muri, chinuit de el, în timpul

reeducării de la Pitești” (V. Ierunca). Fiind atotputernic în temnița piteșteană, Țurcanu urmează directivele trasate de călăii bucureșteni și organizează/parcurge cu demență dăruire cele patru faze ale reeducării: în prima fază, denumită demascarea externă, „deținutul trebuia să-și arate lealitatea față de partid și O.D.C.C., spunând tot ce ascunsese la anchetele de la Securitate, denunțând toate legăturile pe care le păstra în afara închisorii, ca și complicitățile de care beneficiase” (din aceste declarații, mai întâi verbale și abia pe urmă – după verificarea lor, deseori chiar de către Țurcanu – trecute pe hârtie, semnate de declarant și trimise anchetatorilor, Ministerul de „a aflat mai multe decât în toate anchetele de până atunci de la Securitate”); demascarea internă (a doua fază) era de mare ajutor pentru securiști, întrucât studentul torturat cu sălbăticie îi demasca pe toți aceia care fuseseră pentru el un sprijin în interiorul închisorii, fie că erau deținuți ce-l încurajaseră sau îl puseseră în gardă, fie că făceau parte din administrația închisorii (un anchetator mai binevoitor, un gardian mai puțin căinos); a treia fază se numea demascarea morală publică, în cursul căreia „deținutul e nevoit să calce în picioare tot ce are mai sfânt și, în primul rând, familia, pe Dumnezeu – dacă e credincios, soția sau iubita, prietenii, pe el însuși”, toți torturații trebuind să se acopere public cu noroi (de pildă, mama respectivului este o prostituată, tatăl lui un escroc și un bandit, iar el însuși un mare pervers), „până ce din trecut n-a dispărut ultima fărâamă de care s-ar putea agăța apoi spre a-și reconstitui personalitatea” (V. Ierunca); în fine, cea de-a patra fază începea de-abia atunci când Țurcanu era convins de definitivă dărâmare moral-spirituală a deținutului, stare în care era considerat demn (sic!) să intre în O.D.C.C., iar ea (faza) consta în punerea reeducatului, fără cea mai mică șansă de revenire la condiția anterioară, „să conducă procesul de reeducare al celui mai bun prieten al său, schingiuindu-l cu mâinile lui. Pe scurt, cu adevărat faza transformării victimelor în călăi!

Vasăzică, dacă primele două faze aduceau servicii directe și concrete Securității, „îngăduindu-i să opereze o serie de arestări în afara închisorii și să elimine din administrația închisorii elementele mai blânde”, celelalte două faze ale experimentului, scornit de patologia mintală, au drept scop distrugerea personalității deținutului, prin pervers-metodica lui anihilare morală.

Tabloul bestialității din temnița piteșteană ar fi incomplet fără următoarele tușe/precizări: că pentru locotenentul politic I. Marina „ședințele de tortură constitu-

iau o adevărată hrană sufletească”, el – ne informează autorul – stând cu orele la vizetă pentru a se delecta „mai ales la ședințele de blasfemie anti-creștină”, și că torturile securiștilor (bătaia la tâlpi, supliciu la rotativă etc.) erau floare la ureche în comparație cu pedepsele imaginate de Țurcanu (una foarte frecventă era „intrarea și ieșirea din șerpărie/broscărie în zece secunde”), asta mai ales pentru faptul că torționarii stăteau împreună cu victimele, așa că procesul înceta doar atunci când Țurcanu era convins de deplina sinceritatea a reeducatului. Altminteri (cazul înzestratului Huică, student la Facultatea de filosofie din București) deținutul era pus să o ia de la capăt și să parcurgă toate fazele depersonalizării.

Da, căci numai în acest mod se poate înțelege de ce o personalitate de talia lui Costache Oprișan (șeful Frăților de Cruce pe țară, foarte apreciat de D.D. Roșca și Lucian Blaga și apoi studentul lui M. Heidegger), după ce trecuse de mai multe ori prin toate fazele reeducării („de fiecare dată Țurcanu declarându-l nesincer”) și se îmbolnăvise grav de oftică, „a fost scos din sala bolnavilor și dus într-o celulă de temniță grea, unde a fost pus să bată cu mâna lui pe un frate de cruce care-l adora și-l consideră ca pe un fel de zeu” (Ierunca). Sau cazul lui Cornel Pop, care – după ce a rezistat mult torturilor – în cele din urmă a devenit un foarte temut torționar și a fost executat, respectiv cazul lui Paul Caravia, student la Facultatea de filosofie din București și apoi notoriu reeducator la Gherla, cel care – ne spune autorul – „nu și-a mai putut reveni nici după ce totul s-a terminat și a continuat și în afara închisorii meseria de informator”. Iată de ce Virgil Ierunca a fost perfect îndreptățit să afirme că „(...) cei care au inițiat experiența, autoritățile comuniste și primii executanți, poartă răspunderea pentru toți ceilalți” (subl. mea, G.P.), ba chiar să aibă o necesară atitudine revanșardă: „De fapt, adevăratul proces al reeducării de la Pitești n-a avut încă loc și nu va avea atâta vreme cât nu va putea fi implicată răspunderea partidului comunist român, cât nu va fi chemat la bară adevăratul vinovat: regimul comunist din România”.

Nota: Este adevărat că, pe vremea când era președintele României, Traian Băsescu a condamnat de la tribuna Parlamentului regimul comunist de pe aceste meleaguri. Dar, fiind el însuși un beneficiar al fostului regim și – mult mai grav de-atât – un detestabil slugoi al acestuia (la acea vreme încă nu se știa că turnase sub numele de Petrov!), firește că găselnița s-a dovedit caraghioasă și formală, dovadă că i s-a răs în nas chiar în timpul „procesului”

și că statul paralel de tip securisto-bolșevic a fost și continuă să fie atotputernic...

e) Secretul reeducării putea să fie păstrat în totalitate într-o temniță izolată ca cea de la Pitești, putea – din pricina fabricii – să fie în parte păstrat la Gherla (aici, după sosirea celor 30-40 de reeducați în frunte cu Popa Țanu, se semnalează două „inovații”: sunt reeducați toți deținuții, inclusiv vârstnicii, și tortura nu mai urmărește un scop practic, ci este făcută dintr-o sadică plăcere), însă nu mai putea să fie păstrat într-un loc deschis ca Peninsula, astfel că – după uciderea celebrului doctor Simionescu de către torționarul Bogdănescu – Ministerul de Interne, pentru a scăpa de răspundere, se vede nevoit să caute țapi ispășitori la nivelul executanților de rând. Autoritățile sperau că, în urma unui proces răsunător, vor izbuti să acrediteze teza oficială a „fenomenului Pitești” de tip legionar – cu reeducatori proveniți din rândul agenților lui Horia Sima. Marea anomalie, cale de-o poștă bătătoare la ochi, era aceea că în acest chip, adică mergând pe versiunea oficială, legionarii s-ar fi omorât între ei într-o închisoare „rezervată” studenților de la toate facultățile, de toate orientările politice (e drept, cei mai mulți făceau parte din Legiune) și care nu-și trecuseră încă examenul de licență.

Iată motivul pentru care Țurcanu și ciracii lui (Popa Țanu, Mărtinaș, Livinski, Morărescu etc.) sunt chemați de urgență la București, cam în aceeași perioadă în care cade „grupul antipartinic” Ana Pauker-Teohari Georgescu-Vasile Luca. Iar ei merg cu convingerea că partidul le apreciază în sfârșit loialitatea și că vor deveni ofițeri superiori în Securitate: Țurcanu deja se vedea colonel, Popa Țanu țintea gradul de locotenent-colonel, Livinski pe acela de maior etc.

La București li se cere (cică de formă, „pentru cazul când lucrurile s-ar afla cândva”) să declare „c-au săvârșit totul fără știrea autorităților de partid și de stat și chiar fără știrea autorităților din închisoare”. Cum ei miros capcana și refuză cu îndârjire, autoritățile nu suflă niciun cuvânt despre făcătura, ci pregătesc lotul țapilor ispășitori pentru procesul care va începe în... octombrie 1954 (de la sine înțeles, președinte nu putea să fie decât sinistrul judecător Alexandru Petrescu) și în care toți cei desemnați (!) de partid după criteriul legăturilor cu mișcarea legionară, oricât ar fi fost acestea de scurte și vagi (cazului lui Eugen Țurcanu), sunt condamnați la moarte!

Revoluțiile „culturale”: Antirasistul care naște Anticristul

Nicolae Iuga

Nebunia mișcării aparent anti-rasiste (spun „aparent”, pentru că în realitate este vorba de o manipulare politică de mari proporții, pe mai multe planuri) nu se oprește la manifestări împotriva unor personalități politice. Nu sunt atacate numai personalitățile de culoare albă din istorie, despre care se spune că ar fi avut vreo legătură cu sclavia negrilor pe teritoriul american, sau despre care se crede că ar fi făcut cândva anumite afirmații rasiste, ci s-a făcut pasul următor, s-a depășit o linie roșie, s-a trecut la o și mai periculoasă mișcare rasistă în sens invers, anume la un rasism al celor de culoare neagră și a homosexualilor împotriva oamenilor albi și normali, au început să fie atacați – în stil curat nazist – anumiți oameni pentru ceea ce sunt, oamenii albi creatori de valori pentru simplul fapt că sunt albi.

Una dintre cele mai vechi și prestigioase universități americane, Yale University fondată în 1701 a luat o măsură stupefiantă. La intervenția unui grup de presiune, conducerea universității a desființat cursul de Istoria Artei. Motivele sunt simple și previzibile. Sunt prea multe opere de artă, de la Renaștere încoace, care au fost create de bărbați europeni albi, există în Istoria artei „un număr

copleșitor de artiști care sunt bărbați albi, heterosexuali și europeni și care ar trebui să fie înlocuit cu un spectru mai larg de exemple de pe tot globul”.

Termenii pe care îi folosește Universitatea Yale par inocenți, celebra instituție anunță că se va trece de la o artă „eurocentrică”, spre o mai mare diversitate culturală. Numai că raționamentul este periculos și poate fi extins. Prin analogie, ar trebui desființate și cursurile de Istorie a Filosofiei pentru că, de două mii cinci sute de ani de când există, Filosofia a fost creată în „număr copleșitor” de bărbați albi europeni, la fel și muzica simfonică a fost compusă exclusiv de bărbați albi europeni ș.a.m.d. Ne putem imagina oare cum va arăta cultura universală, dacă scoatem din aceasta Filosofia, artele plastice și muzica simfonică? Perspectiva este de-a dreptul înspăimântătoare și ar presupune crime culturale mai mari decât au făcut toate revoluțiile culturale precedente luate laolaltă.

În fine, ar urma să fie lovite în esența lor imaginile-simbol fundamentale ale creștinismului: modalitatea de reprezentare a lui Iisus Christos și a Fecioarei Maria. Cum arătau Iisus Christos și Maica Domnului în realitate, din ce rasă făceau parte și ce culoare avea pielea lor? Întrebarea poate părea prostă și problema poate părea prost pusă, dar a mai fost pusă prin anii '60 tot în SUA și a fost

(re)pusă chiar în acești termeni la o dată relativ recentă, pe 22 iunie 2020, de către un activist Black Lives Matter numit Shaun King. După acesta, reprezentarea lui Iisus Christos și a Fecioarei Maria ca oameni albi ar avea conotații rasiste și ar fi o „formă de propagare a ideii de supremație a albilor”. De aici și până la instigări la distrugerea icoanelor și statuilor fundamentale ale creștinismului nu mai este decât un pas. Până și Justin Welby, arhiepiscopul de Canterbury și șeful Bisericii Anglicane, a declarat că Biserica pe care o conduce ar trebui să regândească reprezentarea exclusivă a lui Iisus ca un om alb, că unele statui și icoane vor trebui să fie înlocuite din biserici și că Iisus cel istoric ar trebui să aibă caracteristicile rasiale ale omului din Orientul Apropiat. Este surprinzător că acest înalt prelat, probabil om cu multă școală și care reprezintă zeci de milioane de creștini anglicani, nu știe că strămoșul după trup al Sf. Fecioare și al Mântuitorului, David Ben Iesei, este descris în mod repetat în Vechiul Testament ca fiind un tânăr blond și cu pielea deschisă la culoare (de ex. 1 Regi, XVI, 12; ibidem, XVII, 42 etc.).

Depășind această problemă prost pusă și trecând în planul unei narațiuni teologice propriu-zise, trebuie să admitem că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa și că a suflat în el Spiritul vieții, proiectându-

se pe Sine în omul universal ca atare, până în ultimele capilarități, până în toate particularitățile rasiale și antropologice ale speciei umane. Deci Iisus Christos, ca Fiu al lui Dumnezeu, ca Dumnezeu-Fiul nu poate să fie redus de către noi oamenii la o particularitate antropologică sau alta. Există însă și mișcarea în sens invers, în care omul se proiectează pe sine în Divinitate – mișcare observată timp de două milenii și jumătate, de la Xenophanes din Colophon la Feuerbach – proiecție sau „înstrăinare” care a dus la creația unui politeism antropomorf, istoricește depășit și care nu este ceea ce ar trebui să fie în privința concepției de către noi a Divinului ca Absolut.

În orașul Nazaret din Israel există o biserică catolică modernă a Bunei Vestiri, construită în a doua jumătate a secolului al XX-lea, sub patronajul Papei Paul al VI-lea. În această biserică există aproximativ 400 de icoane care reprezintă momentul Bunei Vestiri sau pe Maica Domnului cu pruncul, icoane datorite din toate țările în care există comunități catolice, din toată lumea creștină. Există bineînțeles icoane din Europa, dar și din America de Sud, din Africa, din China, Coreea sau Japonia. Toate aceste icoane au și particularități locale, în sensul că fiecare țară și fiecare rasă umană au pus în ele tot ce au popoarele respective mai frumos și sublim în con-

ceperea frumuseții feminine pure și caste. Se înțelege de la sine că Maica Domnului pictată în Portugalia are trăsăturile feței maure, cea pictată în America de Sud are trăsăturile incașe, Maica Domnului pictată în China sau în Japonia are trăsături specifice rasei asiatice, iar Maica Domnului din Africa este, bineînțeles, neagră. Și nu este nici o blasfemie. Aici pur și simplu se dă satisfacție componentei antropologice a relației fundamentale care este religia, se dă satisfacție omului de a și-l putea reprezenta pe Dumnezeu la modul concret, corelativă componentei dumnezeiești, care l-a creat pe om. Să ne reamintim că Papa Ioan Paul al II-lea, atunci când a vizitat România în 1999, și-a motivat într-un sens vizita, zicând: „Am venit aici ca să văd chipul lui Christos în voi”. Dumnezeu este reflectat în fiecare individ uman, în dimensiunea lui finită, infinitesimală și inefabilă, cam așa cum soarele își reflectă lumina sa în fiecare bob de rouă.

În concluzie, așa cum noi, europenii nu mergem în Africa să le impunem negrilor să își reprezinte pe Iisus sau pe maica Domnului în anumite culori, nici negrii africani sau afro-americani și nici alții de alte rase nu ar trebui să ne impună nouă europenilor să ne reprezentăm pe Iisus și pe Maica Domnului ca pe oameni albi.

Feuda maghiară...

României în acest domeniu.

„Încă un caz – România „model” în respectarea drepturilor minorităților naționale!”, a scris Asztalos pe pagina de socializare în urmă cu aproximativ un an. Csaba Ferenc Asztalos, demnitar al statului român numit de Parlamentul României nu de cel al Ungariei, își permite să le rădă în nas românilor cu modelul lor de respectare a drepturilor cetățenilor care aparțin minorităților naționale. Csaba Ferenc Asztalos nu doar că nu apără poziția oficială a statului român pe această temă, nu doar că nu se comportă ca un demnitar numit de statul român, obligat la discreție și imparțialitate, ci atacă cât se poate de direct statul român, cel care i-a făcut cinstea să-l numească demnitar al statului și să-i plătească un salariu gras.

Cum să fii parlamentar PSD sau PNL și să nu înțelegi că un personaj care ia în derâdere modelul românesc în domeniul protecției drepturilor cetățenilor care aparțin minorităților naționale va promova o imagine personală a României la întâlnirile internaționale la care se va prezenta în numele României? Cum dracu să votezi într-o funcție de demnitate publică un personaj care ia în derâdere România de la

înălțimea funcției publice pe care o ocupă nu prin concurs ci printr-o numire pe criterii politice? Cât de ticălos să fii ca parlamentar PNL sau PSD să votezi din nou la conducerea CNCD un personaj care strigă public „Trăiască Ținutul Secuiesc!”. Csaba Ferenc Asztalos, demnitar al statului român numit de Parlamentul României nu de cel al Ungariei, promovează în mod public și deschis un proiect separatist clocit la Budapesta iar tu parlamentarul român de la București îl votezi, din nou, pentru un post la CNCD. După 15 ani pentru alți cinci ani! Cât de ticălos să fii tu, domnule parlamentar PNL și PSD? Cât?

Csaba Ferenc Asztalos, demnitar al statului român numit de Parlamentul României nu de cel al Ungariei, se duce la ceremonia organizată în Ambasada Ungariei, în ianuarie a.c., cu ocazia decorării lui Lucian Boia iar după aceea Parlamentul României îl votează din nou pentru un post la CNCD fără să-l întrebe măcar: Domnule Asztalos, în ce calitate ai fost dumneata la un eveniment privat în incinta Ambasadei Ungariei? Cu ce mandat ai fost acolo? Ce informații ai promovat acolo? Iar după aceea tu, parlamentar român, te întrebi de unde

are Occidentul o imagine distorsionată a României? Cât de ticălos să fii tu, parlamentar PSD și PNL?

Csaba Ferenc Asztalos, demnitar al statului român numit de Parlamentul României nu de cel al Ungariei, îți spune clar că Ungaria preia din atribuțiile statului român în Transilvania iar tu parlamentar român îl votezi din nou pentru un mandat de 5 ani la CNCD? Cât de ticălos să fii? Cum să nu înțelegi că politică nu înseamnă să sacrifici interesul național pentru un interes meschin, de partid? Cum să nu înțelegi că ceea ce faci tu nu este politică ci slugărnice? Cum să nu-l întrebi tu, ca parlamentar român, pe Asztalos: Ce treabă ai dumneata, domnule Asztalos, să vorbești despre interesele Ungariei? Ale cui interese le aperi dumneata, domnule Asztalos? Ce legătură ai dumneata cu ce face Ungaria în Transilvania? Sigur că domnul Asztalos are dreptul la opinii personale însă atunci când ești numit demnitar de Parlamentul României e cazul să taci, să fii mai discret și mai imparțial. Să mimezi măcar că aperi interesul statului român. Nu să te erijezi într-un purtător de mesaj al Ungariei.

Dan Tanasă

Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD) este condus de 15 ani de un etnic maghiar, fost membru al Uniunii Democrate Maghiare din România (UDMR). Parlamentul României s-a asigurat, cu votul parlamentarilor PSD și PNL, că același personaj va conduce instituția pentru încă cinci ani. În total, 20 de ani în care o instituție publică a statului este ocupată pe criterii politice exclusiv de un etnic maghiar. Aceasta este adevărata definiție a discriminării pe criterii etnice.

Cu ce au greșit celelalte 17 minorități naționale din România? De ce nu poate un etnic polonez, tătar sau grec din România să ocupe poziția de șef al CNCD? De ce nu poate un etnic român să ocupe șefia CNCD? Pentru că CNCD nu este instituția statului român, este o instituție-feudă a UDMR, în care statul român nu are de fapt nicio autoritate.

Să ai 17 minorități naționale în România iar tu să numești timp de 20 de ani exclusiv un etnic maghiar la conducerea unei instituții publice reprezintă în sine o discrim-

inare pe criterii etnice a celorlalte 17 minorități naționale. Sigur, reprezintă o discriminare pozitivă a celei mai numeroase minorități etnice din România, minoritatea maghiară, însă în același timp reprezintă o discriminare pe criterii etnice în sensul negativ al conceptului a tuturor celorlalte minorități naționale dar și a majorității care locuiește în această țară. Și, ca o dovadă în plus a faptului că CNCD este o feudă a UDMR, Parlamentul României l-a votat din nou pe Csaba Ferenc Asztalos pentru un mandat de cinci ani la CNCD iar colegii săi din CNCD l-au votat pentru un nou mandat de cinci ani la conducerea CNCD. La finalul mandatului, Asztalos va avea 20 de ani la conducerea CNCD. 20 de ani!! Csaba Ferenc Asztalos, demnitar al statului român numit de Parlamentul României nu de cel al Ungariei, ia în derâdere modelul românesc de respectare a drepturilor cetățenilor care aparțin minorităților naționale. Poziția oficială a României pe această temă este că România respectă drepturile cetățenilor care aparțin minorităților naționale. În realitate însă, România numește în poziții cheie personaje care pur și simplu desconsideră public poziția oficială a

Din țara lui... „o să mai vedem!”

Cezar Adonis
Mihalache

Cei de dinainte erau cu șablonul lui „O să mai vedem, o să mai analizăm”... Cei de acum, deși pozează în intelectualii clasei politice, rămân la fel de analfabeți... „Avem mai multe măsuri în analiză”. Șabloane ce scot în evidență, nu doar sărăcia de limbaj, ci și lipsa de pregătire. Sigur, aplaudacii lui „o să mai vedem” își defectau slughenia slugărniceii pe linie ierarhică... Dar făceau parcă și dovada unui minim interes pentru oameni. Cu punga, cu mălaiul, cu zăhărelul, cetățeanul conta cât de cât, evident, din când în când... În schimb, pigmeii lui „mai multe măsuri în analiză” dovedesc o totală lipsă de interes pentru cetățean. Și nu pentru că alegătorul ar fi strâns suficientă faină „înainte”, ci pentru că, la felul în care și-au scrobiteșichierul și urnele (de le-ar fi de copârșeu, vorba aceea...), contribuabilul nu mai are nici un rost. Baniul lui vin oricum fără a i se fi cerut măcar părerea, fără a fi răsplătit fie și cu o pungă spartă în goliciunea ei, traiul

formațiunilor din „banii (publici!) pentru partide” fiind asigurat... (Dar pe oamenii de rând, i-a întrebat cineva dacă sunt de acord ca partidele, aceste dizabilități cu retard, să fie finanțate în cea

la întrebarea filosofic-metafizică, de ce mor românii (de covid), ci la una mai simplă, mai pe nivelul posibilităților guvernanților de a gestiona țara: când și cum vor merge elevii la

filosofic spus, atât de neînsemnată... Premierul s-a urzicat dară că a fost întrebat („politic”, nu și politicos, dar cum să mai ajungă oamenii la el dacă nu printr-un partid, fie și o

n-ajungeți, din atâtea măsuri „în analiză”, să uitați ce aveți de analizat)... Iar când vine vorba de copiii noștri, nu putem accepta acest tembelism al autosuficienței în guvernare. Și nu, nu este demagogic ca un partid, oricare ar fi acela, să ceară răspunsuri clare. În fond, ce dacă sunt „patru-cinci măsuri în analiză”? Oamenii au dreptul să le cunoască! Este vorba despre sănătatea copiilor lor, despre noi și viitorul nostru. Și trebuie să fim la curent cu fiecare virgulă din așa-zisele „scenarii de lucru”. Pentru că nu așteptăm cadouri de crăciun, „de covid”, pentru a vedea ce vom fi primit din ceea ce guvernanți, singuri o spun, o să mai găsească pe la alții... Ca idei, ca măsuri, ca tratamente, paturi, ventila-toare, izolete... Și nu, nu poți veni în fața țării să-i spui să stea cuminte la locul ei pentru a vedea cum vor proceda alții... Repetați istoria, repetați-vă corigenția voastră ca politicieni; dar nu uicideți țara!...

mai mare escrocherie de dincolo de dosarele pseudorevoluționarilor, ca adevărate țidulele de sinecură bugetară?).

Iar țâfnele de proasta satului (nu doar ale uneia luată drept proasta satului!) ale lui Ludovic s-au revărsat peste noi, vociferate chiar, ca un reproș adus obrăzniciei noastre de fi cerut să ni să răspundă, nu

școală?... Or, cum aud de școală, guvernanții i-au foc... Pentru că, e adevărat, în septembrie se anunță un calendar pentru unitățile de învățământ, dar unul ca secții de votare... Și trântesc, în deja previzibila nemulțumire de a fi fost chestionați, șablonul ce le-ar putea deveni piatra de moară atârnată de gâtul politic al existenței lor,

formațiune oportunistă?), despre felul în care va fi (re)organizată școala... Pentru că oamenii s-au săturat de nesimțirea, ignoranța, dezinteresul, ba, însăși absența unei minime empatii umane din acel prea plin al golului demagogic „avem mai multe măsuri în analiză”.

Toate au o limită... (Numai mâine-poimâine să

Dictatura impusă cu ajutorul PROSTULUI MAJORITAR, în special al celui „cu școală”!

Daniel
Roxin

Prostul majoritar, fie el fără școală, fie el cu studii superioare, este ținta manipulării globale și principalul actor în strategia de impunere a noului tip de comunism: progresismul-neomarxist. Având în mâini o mare parte a presei globale, deținând imperii financiare, controlând o bună parte a factorilor politici, promotorii noii ideologii, care infectează lumea de multe decenii, vor o Nouă Ordine Mondiale, condusă de un Guvern Global aflat în subordinea lor.

Deja libertatea cuvântului a devenit o mare problemă sub asediul așa numitei corectitudini politice. Identitatea națională, familia, valorile tradiționale, moralitatea, până și biologia, toate au devenit „nefrecventabile” pentru apologetii noii lumi care ni se pregătește.

Ironic vorbind, culmea evoluției speciei umane (din punct de vedere cultural și biologic), în accepțiunea progresiștilor occidentali, pare să fie

bărbatul sau femeia de culoare, gay și de credință islamică!

Revenind la prostul majoritar, din ale cărui specii cea mai periculoasă este PROSTUL CU ȘCOALĂ și cu inițiativă, trebuie să subliniem că una dintre trăsăturile principale care îl

conspirații, pe acte abominabile săvârșite de putericii momentului împotriva celor care li s-au opus, pe dictatură și sclavie, pe distrugerea identității culturale a celor ocupați.

Prostul majoritar, chiar dacă descoperă că în toate epocile au existat lid-

tivele.

Ce nu înțelege prostul majoritar? El nu înțelege că, astăzi, procesul de cucerire a lumii nu se mai face cu sabia, ca pe vremuri, ci cu ideologia politică și culturală, cu manipularea media, cu ONG-uri plătite să o implementeze în mai

care prostul majoritar nu o înțelege cu adevărat), se vor pierde identitățile culturale, se vor arunca în aer valorile morale, omul va fi adus la stadiul de accident al evoluției darwiniste, lipsit de orice sacralitate, dar, în compensație, prostul majoritar va avea confort material, bani de concedii, drept la promiscuitate sexuală garantat prin lege, posibilitate de afirmare în corporațiile ocupantului și alte avantaje, un pachet suficient de atrăgător ca să fie mulțumit și să considere că are o viață OK, muncind vesel spre folosul stăpânilor. O viață „bună” pentru a cărei „stabilitate” va lupta alături de ocupantul globalist împotriva tuturor celor care o pun sub semnul întrebării!

De aceea, subliniez: dacă dictatura Noii Ordine Mondiale se va impune, ea se va impune cu ajutorul Prostului Majoritar, în special al celui „cu școală”...

definesc este aceea că el, prostul cu școală, nu crede în conspirații, nici globale nici locale. El nu crede că ar putea să existe forțe globale care urmăresc controlul întregii planete sau măcar a unei părți din aceasta...

Pentru acesta, este irelevant faptul că întreaga istoria a civilizației umane este bazată pe un șir lung și interminabil de intrigi și

eri politici și militari care s-au visat stăpâni întregii lumi cunoscute și care, în numele acestei viziuni, au provocat războaie dezastruoase, nu crede că și astăzi este la fel, că și astăzi există nebuni cu multă putere care se visează Stăpânii Planetei și care, în numele acestei viziuni, sunt dispuși să arunce lumea în haos pentru a-și atinge obiec-

toate societățile, cu acapararea resurselor materiale.

Prostul majoritar este atât de orb încât devine chiar el soldat în armata celor care, în final, îl vor băga într-o colivie de aur. Pentru că granițele imperiului global vor fi aurite, ca și fiecare casă în care sclavii vor locui. Da, nu va exista libertatea cuvântului (pe